

Práce se zabývá sémantickou souvislostí názoru a argumentů na jeho podporu. Dotýká se též některých úzce souvisejících aspektů syntaktických a pragmatických, studuje argumentaci jako mluvní akt realizovaný v přirozeném jazyce za účelem přesvědčit auditorium o přijatelnosti nabízeného názoru.

Autor této práce se rovněž věnuje základní charakteristice sémantiky argumentace z pohledu formální logiky, kterou navrhuje doplnit sémantikou lingvistickou. Pokouší se také vymezit základní kategoriální rysy některých pojmů a termínů.

Sémantická konzistence etické argumentace je vnímána jako první z nezbytných předpokladů její akceptability. Autor považuje argumentaci za konzistentní tehdy, jestliže mezi jejími argumenty a názorem / závěrem existuje kauzální mezipropoziční vztah.

Sledováním sémantické struktury argumentace dospěl závěru, že je v komunikaci vyjádřena argumentačními výpověďmi s různými aktuálními komunikačními funkcemi.

Svou pozornost autor obrací též úvahám Aristotelovým, jimiž se inspiruje.

Příklady argumentací volí ze soudního diskurzu a dostupné literatury.

Klíčová slova:

akceptabilita, argument, argumentace, auditorium, komunikační funkce výpovědi, persváze, premisa, propozice, přirozený jazyk